

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1616/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Алексић Срђан, адвокат из ... против тужених: ББ, кога заступа пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ВВ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 34/19 од 14.01.2019.године, у седници већа одржаној 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 34/19 од 14.01.2019.године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 34/19 од 14.01.2019.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 658/2017 од 01.11.2018.године, усвојен је тужбени захтев у односу на првотуженог, који је обавезан да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова исхране у току рада укупан износ од 96.985,30 динара и регреса за годишњи одмор укупан износ од 44.381,22 динара, за период од 01.09.2014.године до 01.09.2015.године са затезном каматом на месечне износе наведене у усвајајућем делу изреке првостепене пресуде и да на наведене износе у корист тужиоца уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања и здравственог осигурања Републичком фонду ПИО и Републичком фонду здравственог осигурања, и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.654,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. Одбијен је тужбени захтев у односу на друготуженог да исти солидарно са првотуженим исплати досуђене износе на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2014.године до 31.08.2015.године као и захтев за исплату камате на трошкове поступка од пресуђења па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 34/19 од 14.01.2019.године, преиначио пресуду Основног суда у Зрењанину П1 658/2017 од 01.11.2018.године у одбијајућем делу у односу на друготуженог и обавезао друготуженог да за период од 01.09.2014.године до 31.08.2015.године солидарно

са првотуженим тужиоцу исплати на име накнаде трошкова исхране у току рада укупан износ од 96.985,30 динара и регреса за годишњи одмор у износу од 44.381,22 динара, са припадајућом затезном каматом на месечне износе ближе наведене у изреци и да на назначене износе у корист тужиоца уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања и здравственог осигурања Републичком фонду ПИО и Републичком фонду здравственог осигурања и трошкове поступка у износу од 78.060,00 динара. Одбијена је жалба првотуженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу. Обавезан је друготужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену(у делу којим је правноснажно усвојен захтев у односу на овог туженог), првотужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизију је изјавио с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији првотуженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом првотуженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог оброка поднета је суду дана 01.09.2017. године.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 141.366,50 динара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија првотуженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци под два.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић